ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση C-229/88 *

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. Η κοινή οργάνωση αγοράς στο τομέα των λιπαρών ουσιών διέπεται από τον κανονισμό 136/66/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1966 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/002, σ. 33).

2. Προκειμένου να ενθαρρυνθεί η μεταποιητική βιομηχανία ελαιούχων σπόρων να χρησιμοποιεί σπόρους κοινοτικής καταγωγής, το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού 136/66, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1454/86 του Συμβουλίου, της 13ης Μαΐου 1986 (ΕΕ L 133 της 21.5.1986, σ. 8), προβλέπει ότι, όταν η ενδεικτική τιμή που ισχύει για ένα είδος σπόρων είναι ανώτερη από την τιμή της διεθνούς αγοράς, χορηγείται ενίσχυση για τους σπόρους του εν λόγω είδους που συγκομίζονται και μεταποιούνται στην Κοινότητα. Υπό την επιφύλαξη ορισμένων μικρότερης σημασίας εξαιρέσεων και λαμβάνοντας υπόψη ορισμένες ειδικές διατάξεις που προβλέπονται στο άρθρο 27α, το ποσό της ενισχύσεως αυτής είναι ίσο με τη διαφορά μεταξύ της τιμής της διεθνούς αγοράς και της ενδεικτικής τιμής.

3. Το Συμβούλιο καθόρισε τους κανόνες που εφαρμόζονται κατά τη χορήγηση της ενισχύσεως για τους ελαιούχους σπόρους με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1594/83, της 14ης Ιουνίου 1983, περί της ενισχύσεως για τους ελαιούχους σπόρους (ΕΕ L 163, σ. 44), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 935/86 του Συμβουλίου, της 25ης Μαρτίου 1986 (ΕΕ L 87, σ. 5). Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του εν λόγω συστήματος ενισχύσεως θεσπίστηκαν με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2681/83 της Επιτροπής, της 21ης Σεπτεμβρίου 1983 (ΕΕ L 266, σ. 1).

4. Κατά το γράμμα του άρθρου 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1594/83, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 935/86, το ποσό της ενισχύσεως είναι εκείνο που ισχύει την ημέρα κατά την οποία το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος αναγνωρίζει τους σπόρους. Το άρθρο 4 προβλέπει πάντως τη δυνατότητα, κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου, να ζητείται ο προκαθορισμός του ποσού της ενισχύσεως. Σ' αυτή την περίπτωση, όπως προκύπτει από το άρθρο 3, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, το ποσό της ενισχύσεως είναι εκείνο που ισχύει την ημέρα της καταθέσεως της αιτήσεως προκαθορισμού και εφαρμόζεται στους σπόρους που έχουν αναγνωρισθεί κατά τη διάρκεια της ισχύος του σχετικού με τον προκαθορισμό μέρους του πιστοποιητικού που, κατά το άρθρο 11 του κανονισμού 2681/83, είναι, κατ' αρχήν και εκτός εξαιρέσεως χορηγουμένης από την Επιτροπή, πέντε μηνών για τους κραμβόσπορους και γογγυλόσπορους και τεσσάρων μηνών για τους ηλιανθόσπορους, αρχίζει δε τον επόμενο μήνα μετά από αυτόν κατά την διάρκεια του οποίου υποβλήθηκε η αίτηση. Όσον αφορά και τις δύο κατηγορίες, η Επιτροπή μπορεί, σε ορισμένες περιπτώσεις, να παρατείνει τη διάρκεια ισχύος των πιστοποιητικών. Το ποσό της ενισχύσεως εξαρτάται από το είδος, την εποχή και τη χώρα στην οποία οι σπόροι έχουν αντιστοίχως συγκομιστεί και/ή μεταποιηθεί.

5. Το σχετικό με τον προκαθορισμό μέρος του πιστοποιητικού χορηγείται κατ' αρχήν την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά την ημέρα καταθέσεως της αιτήσεως, υπό την επιφύλαξη του άρθρου 8 του κανονισμού 1594/83, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 935/86, που προβλέπει:

«1. Σε περίπτωση ανώμαλης κατάστασης, η οποία έχει σαν αποτέλεσμα ή ενδέχεται να έχει σαν απότελεσμα διατάραξη της κοινο-

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

τικής αγοράς των ελαιούχων σπόρων, είναι δυνατόν να αποφασισθεί αναστολή του προκαθορισμού της ενίσχυσης για την περίοδο που είναι αναγκαία για την αποκατάσταση της ισορροπίας της αγοράς.

2. Η αναστολή που αναφέρεται στην παράγραφο 1 μπορεί να αφορά και τα σχετικά με τον "προκαθορισμό" μέρη των πιστοποιητικών που αναφέρονται στο άρθρο 4, για τα οποία έχει υποβληθεί αίτηση αλλά που δεν έχουν ακόμη εκδοθεί στην περίπτωση:

α) που υπάρχει τυπογραφικό λάθος στο ποσό της ενίσχυσης που δημοσιεύθηκε,

β) που ορισμένοι παράγοντες μπορούν να δημιουργήσουν στρέβλωση των νομισματικών σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών,

και όταν αυτές οι περιπτώσεις μπορούν να δημιουργήσουν διακρίσεις μεταξύ των ενδιαφερομένων μερών.

3. Η αναστολή του προκαθορισμού αποφασίζεται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 38 του κανονισμού 136/66/ΕΟΚ.

Εντούτοις, σε επείγουσα περίπτωση, η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει την αναστολή αυτή· στην περίπτωση αυτή, η αναστολή δεν μπορεί να υπερβαίνει τις πέντε ημέρες.»

6. Οι προσφεύγουσες, των οποίων η δραστηριότητα συνίσταται ιδίως στην πραγματοποίηση εργασιών μεταποιήσεως ελαιούχων σπόρων, υπέβαλαν στις 7 Ιουνίου 1988, αντιστοίχως στις αρμόδιες αρχές, αιτήσεις προκαθορισμού της ενισχύσεως για τη μεταποίηση για συνολική ποσότητα περίπου 370 000 τόννων κραμβόσπορων, γογγυλόσπορων και/ή ηλιανθόσπορων.

7. Οι εφαρμοστέοι κατά την εν λόγω εποχή συντελεστές είχαν θεσπιστεί με τον κανονισμό 1507/88 της Επιτροπής, περί καθορισμού του ποσού της ενισχύσεως στον τομέα των ελαιούχων σπόρων (ΕΕ L 135, σ. 31), που άρχισε να ισχύει την 1η Ιουνίου 1988.

8. Εντούτοις, στις 7 Ιουνίου 1988, η Επιτροπή, κρίνοντας ότι είχαν συντρέξει οι προϋποθέσεις του άρθρου 8 του κανονισμού 1594/83, όπως τροποποιήθηκε, θέσπισε τον κανονισμό ΕΟΚ 1587/88 (ΕΕ L 141, σ. 55), που ανέστειλε τον προκαθορισμό της ενισχύσεως για τους κραμβόσπορους, τους γογγυλόσπορους και τους ηλιανθόσπορους, για τα πιστοποιητικά των οποίων η αίτηση είχε κατατεθεί μεταξύ της 7ης και 11ης Ιουνίου 1988.

9. Την ίδια ημέρα, η Επιτροπή θέσπισε τον κανονισμό ΕΟΚ 1584/88, της 7ης Ιουνίου 1988 (ΕΕ L 141, σ. 48), περί καθορισμού του νέου ποσού της ενισχύσεως στον τομέα των ελαιούχων σπόρων με κατώτερο συντελεστή, ιδίως για τους κραμβόσπορους, τους γογγυλόσπορους και τους ηλιανθόσπορους, από αυτόν που ίσχυε στις 7 Ιουνίου 1988.

10. Εν συνεχεία της θεσπίσεως του κανονισμού 1587/88, οι προσφεύγουσες ενημερώθηκαν από τις εθνικές αρχές τους για το περιεχόμενο του κανονισμού αυτού καθώς και για την απόρριψη των αντιστοίχων αιτήσεών τους προκαθορισμού της ενισχύσεως, που είχαν κατατεθεί στις 7 Ιουνίου 1988.

11. Κατόπιν αυτού, άσκησαν την παρούσα προσφυγή ακυρώσεως κατά του κανονισμού 1587/88 της Επιτροπής, περί αναστολής του προκαθορισμού, καθόσον ο εν λόγω κανονισμός εφαρμόζεται στις αιτήσεις που κατατέθηκαν στις 7 Ιουνίου 1988.

12. Η προσφυγή πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Αυγούστου 1988.

13. Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 31 Αυγούστου 1988, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν, βάσει των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΟΚ και

του άρθρου 83 του κανονισμού διαδικασίας, αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων με την οποία επιδιωκόταν η αναστολή της εκτελέσεως του προαναφερθέντος κανονισμού 1587/88, καθώς και η λήψη προσωρινού μέτρου με το οποίο να διατάσσεται η Επιτροπή να θεσπίσει κάθε κατάλληλο μέτρο προκειμένου να διασφαλισθεί ότι θα απαλλαγούν, την τρίτη εργάσιμη ημέρα μετά από αυτήν κατά την οποία θα εκδοθεί η Διάταξη περί αναστολής, από τα πιστοποιητικά που προβλέπουν, για τη μεταποίηση των ελαιούχων σπόρων, τον προκαθορισμό με τον συντελεστή της ενισχύσεως που εφαρμοζόταν στις 7 Ιουνίου 1988, αντίστοιχα για τις ποσότητες γογγυλόσπορων, κραμβόσπορων ή ηλιανθόσπορων που αναφέρονται στις αιτήσεις προκαθορισμού που κατέθεσαν στις 7 Ιουνίου 1988. Η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων απορρίφθηκε με Διάταξη του προέδρου του Δικαστηρίου της 26ης Σεπτεμβρίου 1988.

14. Με παρεμπίπτον υπόμνημα που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Οκτωβρίου 1988, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου και ζήτησε από το Δικαστήριο, σύμφωνα με το άρθρο 91 του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, να αποφανθεί επί της ενστάσεως αυτής χωρίς να εισέλθει στην ουσία.

15. Οι προσφεύγουσες κατέθεσαν τις γραπτές παρατηρήσεις τους στις 13 Ιανουαρίου 1989, σε απάντηση στο παρεμπίπτον υπόμνημα.

16. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία μόνο ως προς το ζήτημα του παραδεκτού, αυτό δε χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

17. Με Διάταξη της 21ης Ιουνίου 1989, το Δικαστήριο αποφάσισε επίσης, κατ' εφαρμογή του άρθρου 95, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού διαδικασίας, την παραπομπή της υποθέσεως ενώπιον του τετάρτου τμήματος.

II — Αιτήματα των διαδίκων

1. Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες σε όλα τα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων αυτών της υποθέσεως C-229/88 R.

2. Στις γραπτές παρατηρήσεις τους, σε απάντηση στο παρεμπίπτον υπόμνημα της Επιτροπής, οι *προσφεύγουσες* ζητούν από το Δικαστήριο να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου που άσκησε η Επιτροπή.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

1. Η *Επιτροπή* υπενθυμίζει, καταρχάς, ότι, κατά τη Νομολογία του Δικαστηρίου, η δεύτερη παράγραφος του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ ερμηνευόταν ανέκαθεν υπό την έννοια ότι ο σκοπός της έγκειται ιδίως στο να μη μπορούν τα κοινοτικά θεσμικά όργανα, επιλέγοντας απλώς τη μορφή του κανονισμού, να αποκλείουν την προσφυγή ενός ιδιώτη κατά αποφάσεως που τον αφορά άμεσα και ατομικά και στο να διευκρινιστεί με τον τρόπο αυτό ότι η επιλογή της μορφής δεν μπορεί να αλλάξει τη φύση μιας πράξεως.

Παρατηρεί ότι δεν θέσπισε τον επίμαχο κανονισμό βάσει των αιτήσεων των προσφευγουσών ούτε βάσει μιας σειράς αιτήσεων (συμπεριλαμβανομένων αυτών των προσφευγουσών) που θα μπορούσε να καθορίσει και να εξατομικεύσει. Με αποκλειστική βάση τους εκτιμηθέντες από τους εθνικούς οργανισμούς αριθμούς, χρειάσθηκε αυτή να εκτιμήσει την κατάσταση της κοινοτικής αγοράς.

Με άλλα λόγια, η Επιτροπή αναφέρει ότι δεν εγνώριζε ότι οι προσφεύγουσες είχαν καταθέσει αιτήσεις προκαθορισμού της ενισχύσεως ούτε ποιος ήταν ο αριθμός ή η ταυτότητα των άλλων επιχειρηματιών που είχαν υποβάλει την ίδια αίτηση. Όχι μόνο δεν εγνώριζε τις ατομικές καταστάσεις των προσφευγουσών αλλά δεν ήταν σε θέση να διακρίνει τις εν λόγω καταστάσεις από αυτές ενός αορίστου αριθμού άλλων επιχειρηματιών της Κοινότητας. Εν συνεχεία, η Επιτροπή θεωρεί ότι για να προσδιοριστεί η φύση της προσβαλλομένης πράξεως, πρέπει να γίνει αναφορά στο κανονιστικό πλαίσιο, τον σκοπό και τα αποτελέσματα της πράξεως.

Θεωρεί, καταρχάς, ότι από το προοίμιο του κανονισμού 1587/88 προκύπτει σαφώς ότι ο εν λόγω κανονισμός θεσπίστηκε στο πλαίσιο γενικής ρυθμίσεως, της οποίας αποτελεί τη συνήθη εφαρμογή. Ο κανονισμός αυτός βασίζεται στο άρθρο 8, παράγραφος 3, του προαναφερθέντος κανονισμού 1594/83 του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε με τον επίσης αναφερθέντα κανονισμό 935/86, το οποίο απονέμει στην Επιτροπή την εξουσία να προβαίνει, χωρίς να ζητεί τη γνώμη της επιτροπής διαχειρίσεως, στην αναστολή του προκαθορισμού της ενισχύσεως σε επείγουσα περίπτωση, αυτό δε για μεγίστη περίοδο πέντε ημερών. Το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού προβλέπει τις περιπτώσεις κατά τις οποίες μπορεί να αποφασισθεί η αναστολή.

Κατά την Επιτροπή, οι σχετικές με την αναστολή διατάξεις αποτελούν ένα από τα ουσιώδη στοιχεία του συστήματος ενισχύσεως που έχει εισαχθεί από το Συμβούλιο, εφόσον αποτελούν το αντίβαρο της εξαιρέσεως από τον γενικό κανόνα που θέλει το ποσόν της ενισχύσεως να είναι αυτό που ισχύει την ημέρα κατά την οποία το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος θέτει τους σπόρους υπό έλεγχο, δηλαδή της εξαιρέσεως που καθιστά δυνατό τον προκαθορισμό της ενισχύσεως κατόπιν απλής αιτήσεως.

Όσον αφορά τον σκοπό και τα αποτελέσματα του κανονισμού 1587/88, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι ο εν λόγω κανονισμός είχε ως σκοπό να δοθεί τέλος, προσωρινώς και το ταχύτερο δυνατόν, στον προκαθορισμό της ενισχύσεως, προκειμένου να διορθωθεί η ανώμαλη κατάσταση που εδημιουργείτο και να αποφευχθεί κάθε κερδοσκοπική χρήση της δυνατότητας αυτής, ενόψει της σημαντικά υψηλής τιμής της διεθνούς αγοράς.

Η αναστολή ήταν, γενικώς, εφαρμοστέα από την ημερομηνία της ενάρξεως της ισχύος της, τόσο για λόγους αποτελεσματικότητας όσο και για να διασφαλισθεί η ίση μεταχείριση των επιχειρηματιών της Κοινότητας. Εφαρμοζόταν δε στους επιχειρηματίες που είχαν σκεφτεί να υποβάλουν αίτηση κατά τη διάρκεια της περιόδου εφαρμογής της αναστολής καθώς και σ' αυτούς που είχαν ήδη καταθέσει μία αίτηση, αλλά για τους οποίους δεν είχε ακόμη χορηγηθεί κανένα πιστοποιητικό. Επομένως, το προσβαλλόμενο μέτρο είχε αποτελέσματα σε όλες τις επιχειρήσεις του συγκεκριμένου τομέα.

Συνεπώς, η Επιτροπή θεωρεί ότι από την εξέταση του κανονιστικού πλαισίου στο οποίο εντάσσεται ο επίμαχος κανονισμός καθώς και από τον σκοπό του και τα αποτελέσματά του προκύπτει ότι πρόκειται για κανονισμό γενικής ισχύος.

Τέλος, η Επιτροπή υπενθυμίζει την υπόθεση Moksel (απόφαση της 25ης Μαρτίου 1982, 45/81, Συλλογή 1982, σ. 1129), της οποίας τα πραγματικά περιστατικά είναι παρόμοια, κατ' αυτήν, με αυτά της παρούσας υπόθεσης. Στην υπόθεση αυτή, το Δικαστήριο έπρεπε να αποφανθεί επί του παραδεκτού μιας προσφυγής ακυρώσεως ενός κανονισμού της Επιτροπής περί αναστολής του προκαθορισμού των επιστροφών λόγω εξαγωγής επί ορισμένων γεωργικών προϊόντων. Το Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη, επειδή ο προσβαλλόμενος κανονισμός είχε εκδοθεί στο πλαίσιο γενικής ρυθμίσεως και αφορούσε ταυτόχρονα τις εκκρεμείς αιτήσεις προκαθορι-

σμού και εκείνες που επρόκειτο να κατατεθούν κατά τη διάρκεια της αναστολής του προκαθορισμού.

Η Επιτροπή έχει τη γνώμη, ενόψει των προεκτεθέντων, ότι το Δικαστήριο πρέπει να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2. Οι *προσφεύγουσες* υποστηρίζουν, αντιθέτως, ότι η προσφυγή τους είναι παραδεκτή.

Για να αποδείξουν ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός τις αφορά άμεσα, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, ακόμη κι αν η πραγματική απόφαση περί χορηγήσεως ή μη χορηγήσεως των πιστοποιητικών προκαθορισμού είναι θέμα αρμοδιότητας των κρατών μελών, τα εν λόγω κράτη δεν διαθέτουν διακριτική εξουσία ως προς αυτό.

Για να αποδείξουν ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός τις αφορά ατομικά, οι προσφεύγουσες αναφέρουν ότι, κατά την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 1587/88, ο αριθμός και η ταυτότητα των εισαγωγέων που είχαν καταθέσει αίτηση προκαθορισμού ήταν ήδη στοιχεία αποδεδειγμένα και εξακριβώσιμα. Θεωρούν ότι, προβλέποντας την επέκταση του ανασταλτικού μέτρου στις εκκρεμείς αιτήσεις, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1594/83, ο κανονισμός 1587/88 είχε ως άμεσο και ειδικό σκοπό να επηρεάσει τη νομική κατάσταση των επιχειρηματιών που είχαν δεσμευθεί έναντι της Κοινότητας καταθέτοντας αίτηση προκαθορισμού στις 7 Ιουνίου 1988, διότι, κατά τον χρόνο της λήψεως της αποφάσεως, καμία επιπλέον αίτηση δεν μπορούσε πλέον να κατατεθεί και, επομένως, οι αιτούντες αποτελούσαν κλειστό κύκλο.

Εξάλλου, οι προσφεύγουσες δεν θεωρούν ως καθοριστικό το γεγονός ότι ο κανονισμός 1587/88 θεσπίστηκε κατά την ίδια ημερομηνία με αυτήν κατά την οποία κατατέθηκαν οι αιτήσεις, διότι, κατά τη γνώμη τους, πρέπει να ληφθεί υπόψη μόνο το γεγονός ότι, κατά τον χρόνο λήψεως της αποφάσεώς της, η Επιτροπή ήταν πλήρως ενημερωμένη για τις οριστικές ποσότητες για τις οποίες είχαν κατατεθεί αιτήσεις την ίδια ημέρα και, συνεπώς, θέσπισε την επίμαχη απόφασή της ενόψει των ειδικών αυτών ποσοτήτων.

Κατά τις προσφεύγουσες, η νομική βάση και οι σκοποί του κανονισμού 1587/88 οδηγούν στον χωρισμό του σε δύο μέρη: ένα μέρος σχετικό με τις εκκρεμείς αιτήσεις και ένα άλλο σχετικό με τις μελλοντικές αιτήσεις. Δεδομένου ότι η προσφυγή ακυρώσεως στρέφεται μόνο κατά του πρώτου μέρους, τα συμφέροντα του κλειστού κύκλου των επιχειρηματιών που θίγονται από τις διατάξεις του δεν μπορούσαν να συμπορευθούν με τα συμφέροντα αυτών τους οποίους αφορά το δεύτερο μέρος. Έτσι, η παρούσα προσφυγή προσβάλλει μέρος μιας διπλής αποφάσεως, η οποία εσφαλμένως εμφανίστηκε από την Επιτροπή ως ενιαία απόφαση.

Εξάλλου, θεωρούν γενικώς ότι η απόφαση που εκδόθηκε στην προαναφερθείσα υπόθεση Moksel παρέμεινε μια μεμονωμένη περίπτωση, το σκεπτικό της οποίας δεν χρησιμοποιήθηκε σε καμία άλλη απόφαση.

Κατόπιν αυτού, το Δικαστήριο πρέπει να δεχθεί το παραδεκτό της παρούσας προσφυγής, όπως το έπραξε στις αποφάσεις της 23ης Νοεμβρίου 1971, Bock (62/70, ECR 1971, σ. 897), της 13ης Μαΐου 1971, International Fruit Company (41/70-44/70, ECR 1971, σ. 411), της 17ης Ιανουαρίου 1985, Πειραϊκή-Πατραϊκή (11/82, Συλλογή 1985, σ. 227), της 18ης Νοεμβρίου 1975, CAM (100/74, ECR 1975, σ. 1393), και της 3ης Μαΐου 1978, Toepfer (112/77, ECR 1978, σ. 1019).

M. Díez de Velasco
εισηγητής δικαστής